

“அத்தஸ்ய தாரனாம் தாரனாம் இதி இமத்வம் புனர்வேதம் உஸ்ஸதே ஸ ந மன்யதே த்ருஷ்டார்த்த: ஏவா ஆப்தேஷ்த: ப்ரமானாம்” த்ருஷ்டார்த்தம் என்பது கண்ணுக்கு தெரியுற அர்த்தம் சொன்னால் “யஸ்யா அமுத்ரா ப்ரதியதே த்ருஷ்டார்த்தா, லவ்ய வாக்கியனாம் விபார்த்த”

“கிம்புரே அனேனாம் ப்ரமானேனாம் அர்த்தஜாதம் ப்ரமாதவ்யம் இதி” அனேன ப்ரமானேனா ப்ரத்யக்ஷ அனுமான ஊமான ஸப்தம். அர்த்தஜாதம் ப்ரமாதவ்யம் அர்த்தத்தை உணரனும் ப்ரமேதம் விஸ்யரிக்கப்படுகின்றது. ப்ரமேயம் பன்னிரெண்டு உள்ளது. ப்ரமானத்தினால் எது ப்ரமேயம் ஆகிறது ஆத்மா, ஸரீரம், இந்த்ரியம், அர்த்தம், புத்தி, மன, ப்ரவ்ருத்தி, தோஷம், ப்ரயத்பாவம், பலம், துக்கம், அபவர்க்கம் என்று இருக்கின்றது.

“தத்ரா ஆத்மா ஸர்வஸ்யத்ர த்ருஷ்டா ஸர்வஸ்யத்ரா போதா ஸர்வஸ்ய ஸர்வானு அனுபாவி” ஆத்மா எல்லாம் பார்கின்றது, எல்லாத்தையும் அனுபவிக்கின்றது. “தஸ்யா போகாயதம் ஸரீரம் போகாயனி இந்த்ரியானி” சுகம் துக்கத்த அனுபவிக்கிறதுக்கு தான் ஸரீரம்னு சொல்றா. ஆத்மாவுக்கு இருப்பிடம் போகம்.

“போகோ புத்தி: ஸர்வாபலத்தோ ந இந்த்ரியானி ப்ரபோதிதி ஸர்வ விஷயம் அந்தக்கரனம் மன:” போகம் எதனால் உள்ளது எனில் உணர்ச்சியினால்

தான். எல்லா அர்த்தமும் உபலத்தம் ஆகிடுதுனா இந்தரியம் தேவையில்லை. அப்ப உள்ள இருக்க அந்தகரனம் எல்லாமே மனசு சம்பந்தப்பட்டது தான் மனசுனால தான் உணர முடியும். புத்தினாலும் மனசுனாலும் இந்தரியார்த்தம் ஒன்று தான். “ஸரீரே இந்தரியார்த்த புத்தி ஸுக வேதனானாம்” ஸரீரம், இந்தரியம், புத்தி, அர்த்தம் என்பது சுகம் இருக்கு என்பதை உணர்வதுனு அர்த்தம்.

“நிர்வருத்தி புத்திகரனம் ப்ரவ்ருத்தி” ப்ரவ்ருத்தி கரனம் என்பது இந்தரியத்தினால் சுகம், துக்கம் என்பது உள்ளது என்பதை உணர்வது. “தோஷாச்சா” இந்தரிய வ்ருத்தில தோஷம் இருக்கு, புத்தில தோஷம் இருக்கு. “நா அஸி இதம் ஸரீரம்” இது ஸரீரம் இல்லை. “பூர்வம் அனுதரஸ்சா” உருவம் இல்லை, “பூர்வ ஸரீரானாம் ஆதிர்மாஸ்சி உத்தரேஸாம் அபவர்கோ அந்த:” பூர்வத்திற்கு ஆதி கிடையாது உத்தர அபவர்கம் என்பதற்கு முடிவு என்பது உண்டு. பூர்வம் என்பது எப்பொழுது என்று யாருக்கும் தெரியாது. பூர்வம் என்றால் முன்னாடி அர்த்தம். உத்தரம் என்றால் பின்னாடி என்று அர்த்தம். பின்னாடி என்ன இருக்கு மோக்ஷம் உண்டு.

“நாஸி இதம் ஸரீரம், பூர்வம் உத்தரம் ச” ஸரீரம் என்பது முன்னாடி இருந்ததா இல்லை ஜென்மாக்கு ஜென்மா மாறுகின்றது. ஆக ஏற்கனவே உள்ளது

இல்லாமல் போக போறது. இங்க அபவர்கம் தான் முடிவாக உள்ளது. பூர்வம் அந்தம் அழாதி இருக்கு. அந்தம் என்பது ஏகாந்தமாக இருக்கு, சில இடத்தில் அனேகமாக இருக்கு.

“ஸஸாதன ஸுகதுக்க அவேசுடி அபவர்க உபோகா பலம்” ஹேது என்றால் சுக துக்கம் அனுபவிகிறது. தர்மம் தான் சுக துக்கத்தை நிர்ணயிகிறது. “துக்கம் இதி வேதம் அனூலவேதனஸ்ய ஸுகஸ்ய” அனூலம் என்பது ஸுகம் சொல்றா. “ப்ரதி இதே வ்யக்யானம், ஜென்மன: ஏவ இதம் ஸஸு: ஸாதனஸ்ய துக்க அனுஸங்காது துக்கேனா அவிப்ரயோக விவித பாதனா யோகாது”. பாதனா என்றால் பாதிப்பு.

“துக்கம் இதி ஸமாது பாவனம் உபதிஸ்யதே” துக்கம் இருப்பதை பாவனம் பன்னிக்கனும் எப்படி என்றால் சரியான உபதேஷம் பன்றதால. ஸமாதி என்றால் ஆதியான அந்தத்தில் இருந்து என்று அர்த்தம். ஆதி தெரியாம அந்தம் மட்டும் தெரியாது தெரிஞ்சா எல்லாமே தான் தெரியும். “பாவயனா வித்யதே” பாவம் இருக்குனா இருக்கு. “நிர்வினஸ்ய ஸ்மராஜ்யம் விரக்தஸ்ய அபவர்க:” நிர்வினஸ்ய என்றால் விகாரம் அற்றவன் என்று அர்த்தம் விரக்தஸ்ய என்றால் வைராக்யமாக இருந்தால் மோக்டும் என்று பொருள். விகாரம் அற்றவனுக்கு வைராக்யம் இருக்கு வைராக்யம் உள்ளவனுக்கு

மோக்ஷம் உண்டு. “ஜென்ம மரண ப்ரபந்தஸ்ய” ஜென்ம மரணம் இருந்தால் ப்ரபஞ்ஜம் என்பது போயிடும். “ஸர்வ துக்க ப்ரவா ப்ரஹானா அபவர்க:” எல்லா துக்கமும் விஷ்ஷித்தி ஆகிடுதுனா அபவர்கம் உண்டு.

“ஆஸ்தி அன்யதவி த்ருவிய குணா கர்மா ஸாமான்ய விஷேஷ ஸாமவாயா: ப்ரமேயம்” த்ருவியம் என்பது ப்ரமேயமா இருக்கு, குணம் என்பது ப்ரமேயமா இருக்கு, கர்மா என்பது ப்ரமேயமா இருக்கு, ஸாமான்ய விஷேஷ ஸாமவாய என்பது நித்யமா இருக்கு. ஆத்மாவுக்கு எது ப்ரமேயமா உள்ளது என்றால் த்ருவியம், குணம், கர்மா தான் இருக்கு.

“தத் வேதனஜாத் அவரிஸன்ஸேய: அஸ்யாது தத்துட் ஞான அபவர்க:” வேதமும் சரி ப்ரமேயமும் சரி எவ்வளவு இருக்குனு எண்ண முடியாதது. ப்ரமான ப்ரமேய தத்துட்ஞானம் வந்துடுத்துனால் அது மோக்ஷம் சொல்றா.

“வித்யாத்ஞானாது ஸம்ஸார: நித்யோத:” பொய்யான லோகத்தில் ஸம்ஸாரம் மட்டும் நித்யம் ஆகாது. “ஏதது உபநிஷ்டம் விஷேஷேனா தத்ர ஆத்மா ப்ரத்யஸ்யேன த்ரஹ்யதே” ஆத்மா என்பது கண்ணுக்கு தெரியாது கண்ணுக்கு தெரிந்தால் அதன் பெயர் ஜீவாத்மா. “ஸ ஆக்யம் ஆவோஷமாத்ர விஷத ஸமாதி ப்ரதிபத்யதே” ஸமாதி என்பது ப்ரதீதி. “தத்ரா ஆத்மாதவது ப்ரத்யக்ஷதேன க்ருஹ்யதே ஸ ஹிம் ஆர்தோபதேஷ மாத்ரா தேவா ப்ரதி

பத்யதே இதி ந இத்துஷ்யதே அனுமான மோஷாத் ஆ ப்ரதிவத்யோக்த்:

ஆத்மாவை நாம் அனுமானத்தினால் தான் உணர்கிறோம்.

“இச்சாத்வேஷ ப்ரயக்ஷ ஞானாத்மனோ லிங்கம்” ஆர்தோபஷத்தினால்

தெரியும் அனுமானத்தினாலும் தெரியும். “ந அனுமானஷஹத ப்ரதிபத்யதே”.

ஜீவாத்மாவை ஆசைப்படுவதால் தெரிஞ்சுகலாம், கோபப்படுவதால்

தெரிஞ்சுகலாம். சுகம் துக்கம் இச்சா த்வேஷம் எல்லாமே ஆனுமானிகமான

அடையாளம் எதற்கு ஜீவாத்மாவுக்கு. அனுமானம் என்பது ஸத்துவாவும்,

அஸத்துவாவும் இருக்கு. இது ஆனுமானிகமான ஸ்வரூபம் போல

தோன்றுகிறது.